

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: F.N., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 16.1.2015, č.j. KrÚ 3152/2015/ODSH/14,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou ze dne 13.2.2015 domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 18.7.2014, č.j. MUPC 11600/2014, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, v platném znění. Žalobce v žalobě popřel platnost doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně zmocněnci žalobce P.K., přičemž podle tvrzení žalovaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně (dále i jen jako „*rozhodnutí o přestupku*“)

bylo doručováno náhradním způsobem, tj. „fikcí“. Podle názoru žalobce doručení na adresu dle centrálního registru obyvatel nemohlo vyvolat právní účinky, když žalobce požádal správní orgán v souladu s § 19 odst. 3 správního řádu o doručování písemností na e-mailovou adresu: obecny@zastupce.eu, na kterou správní orgán I. stupně své rozhodnutí o přestupku „nevypravil“. Podle názoru žalovaného této povinnosti byl správní orgán „zproštěn“, když v řízení se „jedenkrát“ pokusil na tuto adresu doručit, avšak nebyl úspěšný, když touto doručovanou písemností mělo být usnesení. Tento e-mail však žalobci doručen nebyl a dle jeho názoru nelze krátit práva žalobce na oznámení rozhodnutí jen proto, že v jednom případě není doručení (vinou odesílatele, příjemce, nebo technické vady) úspěšné, tím spíše, že žalobce o tomto „nebyl správním orgánem poučen“ a ani nebylo vydáno rozhodnutí o tom, že správní orgán nebude akceptovat doručovací adresu jeho zástupce stanovenou dle § 19 odst. 3 správního řádu, ani toto správní orgán „formálně nesdělil“. Podle názoru žalobce „pokud se správní orgán rozhodne elektronickou adresu k doručování neakceptovat, je jeho povinností o tomto účastníka řízení vyrozumět a své rozhodnutí odůvodnit“, navíc zástupce žalobce nebyl povinen potvrzovat přijetí této písemnosti správou opatřenou elektronickým podpisem. Dále žalobce v žalobě „konstatoval“, že správní řád neomezuje právo účastníka na doručování písemností e-mailem jen na případy, kdy takové doručování bezpochyby přispěje k urychlení řízení, ale stanoví jej jako obligatorní. Správní řád tak „nedává prostor“ pro správní uvážení. Zmocněnec P.K. doručení písemností potvrzuje, což P.K. „několika PrintScreeny“, dokonce navrhl žalobce jako důkaz „slyšet zástupce všech správních orgánů“, že žalobce přijetí písemností potvrdil. Rozhodnutí o přestupku nemohlo být považováno za doručené uplynutím 10 denní lhůty pro doručení fikcí, je tedy nutno na něj hledět jako na neoznámené. O jeho existenci se zástupce žalobce dozvěděl dne 12.11.2014, když mu žalobce předal písemnost „upomínka – úhrady pokuty“, vydanou Městským úřadem Přelouč dne 5.11.2014, tj. 13.11.2014 počala plynout 30 denní odvolací lhůta do neoznámeného rozhodnutí dle § 84 odst. 1 správního řádu. Žalobce podal odvolání do neoznámeného rozhodnutí následující den poté, co se dozvěděl o způsobu řešení otázky, která byla předmětem řízení, odvolání bylo včasné. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zpochybnil právní názor žalobce týkající se povinnosti správního orgánu doručovat na e-mailovou adresu v dané věci, když odkázal i na správní spis a na obsah žalovaného rozhodnutí. Uvedl konkrétní zkušenosti s doručováním na el. adresy zmocněnce P.K., kdy ten odesílá podání z jiné el. adresy („X“) než na kterou požaduje doručovat a které obsahuje diakritiku (obecny@zastupce.eu) a na kterou se doručovat nedaří.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům (§ 75 odst. 2 s.ř.s.):

Základní spornou a stěžejní otázkou v projednávané věci je, zda rozhodnutí o přestupku bylo doručeno zmocněnci žalobce tak, jak tvrdí žalovaný v žalovaném rozhodnutí, tedy fikcí (§ 24 odst. 1 správního řádu). Žalobce naopak v žalobě zpochybňuje právní účinky tohoto doručení, když podle jeho názoru nebylo možné v dané věci postupovat podle § 19 odst. 8 správního řádu, přičemž podle jeho názoru v dané věci ani nebylo vydáno rozhodnutí o tom, že správní orgán nebude akceptovat doručovací e-mailovou adresu shora uvedenou zmocněnce žalobce. Přitom žalobce vycházel z názoru, že pokud správní orgán rozhodne

elektronickou adresu doručování neakceptovat, je jeho povinností o tomto účastníka řízení vyrozumět a své „rozhodnutí“ odůvodnit, přičemž správní řád podle názoru žalobce nedává prostor pro správní uvážení, pokud žalobce (v daném případě zmocněnec žalobce P.K.), sdělil e-mailovou adresu a požádal o doručování písemností správní orgán na tuto adresu. Právní názor žalobce není správný.

Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení.

Toto ustanovení **nelze vykládat tak, že v případě sdělení požadavku účastníka na doručování písemností na jím udanou el. adresu je správní orgán automaticky bez dalšího povinen takovému požadavku vyhovět. Účastník řízení nemá právní nárok na to, aby mu správní orgán doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo jím sdělenou el. adresu.** Dojde-li správní orgán k závěru, že takový požadavek účastníka řízení **k urychlení řízení přispět nemůže**, ale je např. motivován snahou účastníka zpomalovat celý proces, bude mu doručovat standartním způsobem (srov. Vedral, J., Správní řád, komentář, nakl. BOVA Polygon Praha, 2006, str. 164). Správní řád zároveň **nestanoví, že by správní orgán o tomto požadavku měl vydávat rozhodnutí, či že by měl o neakceptování tohoto způsobu doručování účastníka řízení „vyrozumět a své rozhodnutí odůvodnit“, jak tvrdil žalobce v žalobě. To z právní úpravy nevyplývá.** Skutečnost, že se o právní nárok účastníka řízení nejedná, vyplývá i z toho, že správní řád nestanoví žádné podmínky pro to, jaké místo může účastník řízení označit jako adresu pro doručování. Je tedy na uvážení správního orgánu, zda uvedenému požadavku účastníka řízení vyhoví či nikoliv. Pokud správní orgán získá podezření o tom, že takové sdělení účastníka řízení, resp. požadavek na doručování na jím udanou el. adresu, je pouze **zdržovací taktikou**, tak není povinen takové žádosti vyhovět, přičemž zákon nestanoví, že by o tom musel vydávat nějaké rozhodnutí. Podle názoru krajského soudu ani **není povinen „vyrozumět“ účastníka řízení, v daném případě jeho zmocněnce. Jestliže smyslem uvedeného zákonného postupu zakotvujícího možnost (nikoliv povinnost) správního orgánu doručovat na el. adresu sdělenou účastníkem řízení je zájem na urychlení řízení, tak naopak žalobcem zastávaný názor o povinnosti vydávat rozhodnutí či vyrozumívat účastníka řízení o tom, že tomuto požadavku správní orgán nevyhoví, by bylo kontraproduktivní, když by naopak takový postup k urychlení řízení rozhodně nepřispěl. A to tím spíše v případech, kdy zmocněnec žalobce vůbec nereaguje na zaslání písemností el. cestou, jak tomu bylo v projednávané věci.** Krajský soud je dokonce přesvědčen o tom, že z ust. § 19 odst. 3 vůbec nevyplývá to, že by se musel správní orgán „přesvědčit“, zda účastník řízení reaguje na zaslání písemností takovým způsobem. Ostatně NSS k tomu jasně vyslovil názor, že „**pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 19 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a může být účastníku řízení odepřen, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci (srov. § 19 odst. 3 správního řádu). Doručení písemností tímto způsobem je vázáno na součinnost příjemce písemností**“ (srov. rozsudek NSS ze dne 20.5.2015, č.j. 4 As 76/2015-37). Je jistě vhodné, aby v běžných případech správní orgán uvědomil účastníka o tom, že mu jeho žádosti o doručování na jeho el. adresu nevyhoví. Ale jaký by to mělo smysl v případě, kdy je správnímu orgánu zřejmé, že takový požadavek na doručování je součástí již všeobecně známé obstrukční strategie zmocněnce žalobce? V takovém případě totiž platí, že jednání in fraudem legis nepožívá právní ochrany a v takovém případě není povinen správní orgán sdělovat zmocněnci žalobce, že mu na jím udanou el. adresu doručovat nebude. A

v dané věci, jak soud dále uvede, tento nedostatek součinnosti ze strany zmocněnce P.K., známého nejen podepsanému soudu jeho **obstrukčními praktikami** v souvislosti s vytvářením komplikací správním orgánům při doručování s cílem protahovat přestupkové řízení za účelem prekluze odpovědnosti za přestupek, **se nepochybně o žádnou součinnost ze strany tohoto zmocněnce nejednalo**. Jak vyplývá ze správního spisu, a ostatně to nepopřel ani žalobce v žalobě, správní orgán I. stupně vydal nejprve příkaz, který zaslal žalobci na adresu jeho trvalého pobytu a poté, co podal zmocněnec žalobce odpor s žádostí o uznání úkonu učiněného ve prospěch účastníka jinou osobou, vydal správní orgán I. stupně usnesení o prominutí zmeškání úkonu, přičemž toto usnesení zaslal nejen přímo žalobci, ale také jeho zmocněnci, a to na jím zvolenou výše zmíněnou e-mailovou adresu. Jestliže zmocněnec žalobce **P.K. nepotvrdil převzetí tohoto usnesení, nereagoval na zaslání usnesení na jím udanou e-mailovou adresu, tak musel sám být srozuměn s tím, že tím může vzbudit pochybnost správního orgán o tom, že doručování na tuto el. adresu nepřispěje k urychlení řízení, ba právě naopak, tj. že se může i jednat o zdržovací taktiku**. Na tom nemůže nic změnit jeho tvrzení o tom, že v jiných případech potvrzuje správním orgánům doručení písemností zasílaných mu elektronicky. To považuje soud za součást procesní obstrukční účelové strategie, kdy tento a jiní dále uvedení zmocněnci v obdobných věcech shodně poukazují na některé případy, kdy potvrdili doručení těchto písemností, aby tím mohli takto účelově argumentovat v řízeních o žalobách proti rozhodnutím o přestupcích. A v případě jmenovaného zmocněnce, P.K., je jeho obstrukční, účelová a zdržovací taktika obvyklá a známá nejen podepsanému soudu, ale již i Nejvyššímu správnímu soudu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61). P.K. a jeho bratr J.K. jsou soudu známi z úřední činnosti (např. řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 52 A 58/2014, nebo 52 A 78/2014) svou obstrukční procesní taktikou při zastupování pachatelů přestupků v dopravě. Pro P.K. a jeho bratra J.K. je typické, že patří k řadě účelově jednajících zmocněnců žalobců (K.S., M.V., M.J. atd.), kdy není náhodou, že žaloby podává vždy v záhlaví tohoto rozsudku uvedený advokát Mgr. Topol. Například ve věci řešené podepsaným soudem pod sp. zn. 52 A 87/2013 krajský soud v rozsudku ze dne 12.6.2014, č.j. 52 A 87/2013-39, dospěl k závěru o zneužití práva zmocněncem P.K., který sdělil jako doručovací adresu v přestupkovém řízení správnímu orgánu v Santa Cruz de Tenerife (když adresu na Tenerife a ještě v Panamě si nechal zapsat jako doručovací adresu v Centrální evidenci obyvatel, aby pak mohl tyto adresy účelově s obstrukčními cíli využívat ve správních řízeních), přičemž kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku zamítl NSS rozsudkem ze dne 26.1.2015, č.j. 8 As 109/2014-70. Účelové jednání J.K. jako zmocněnce žalobců v obdobných věcech takto hodnotil již i NSS (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61).

Jistě není ani náhodou to, že uvedení zmocněnci včetně samotného P.K. zastupují opakovaně v přestupkových řízeních, přičemž ten vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (FLEET Control, s.r.o nabízející toto pojištění na stránkách www.nechcipokutu.cz, kdy J.K. je jejím jednatelem a P.K. „ředitelem“). Ostatně i tato společnost sama zastupuje v přestupkových řízeních jako zmocněnec, kdy používá různých postupů in fraudem legis, a to u správních orgánů v celé ČR, když např. odesílá odvolání proti rozhodnutí o přestupku z Libanonu, jak judikoval i Krajský soud v Ostravě ve věci jím řešené pod sp. zn. 18 A 14/2014, v rozsudku ze dne 5.2.2015).

S obstrukčním jednáním P.K. má již i bohaté zkušenosti správní orgán prvního stupně a i žalovaný, jak lze zjistit např. z článku na [www.idnes.cz](http://zpravy.idnes.cz/pokuty-pojisteni-urednici-panama-petr-kocourek-ftd-/krimi.aspx?c=A130712_152955_pardubice-zpravy_mt) ze dne 14.7.2013 (http://zpravy.idnes.cz/pokuty-pojisteni-urednici-panama-petr-kocourek-ftd-/krimi.aspx?c=A130712_152955_pardubice-zpravy_mt):

„Muž nabízí pojištění proti pokutám. Úřady ho nahánějí na Kanárech.“ Sám P.K. zde uvádí, že „hrajeme si i s doručovacími adresami i na Kanárských ostrovech, to je pravda. Je to legitimní součást postupu, děláme to kvůli tomu, že úředníci jsou z toho vyplašení“, přičemž legitimní postup správních orgánů se zřejmě jmenovaným nezamlouvá (údajně P.K. prohlásil, že „Pardubice jsou asi nejvíce zaujatí vůči obviněným z celé republiky“, tvrdil, že „disponujeme zkušenými právníky, kteří jsou schopni každý údajný přestupek obhájit. K udělení pokuty tak vůbec nedochází.“). Uvedené skutečnosti jen „dokresluje“ účelovost postupu zmocněnce žalobce, když sice sdělil správnímu orgánu I. stupně el. adresu, avšak na zasílanou písemnost vůbec nereagoval. Musel si být vědom, že pokud nechce vzbudit pochybnosti o tom, zda se nejedná v jeho případě o zdržovací taktiku, tak měl a mohl potvrdit přijetí této písemnosti. Jak krajský soud navíc z rozhodovací činnosti jiných soudů, P.K. mění údaj o požadavku na zasílání na el. adresu účelově tak, že uvede správnímu orgánu takovou, na kterou není technicky ani možné el. podání ze správního orgánu odesílat, když tomu brání diakritika použitá v této adrese (tj. obecny@zastupce.eu), jak uvedl i krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 16.7.2015, č.j. 60 A 4/2015. Ostatně v neposlední řadě krajský soud z vyjádření akreditovaných poskytovatelů certifikačních služeb, tj. z vyjádření eIdentity a.s. ze dne 19.6.2015, I. certifikační autority, a.s. ze dne 22.6.2015 a PostSignum ze dne 5.5.2015 v rámci provedeného dokazování zjistil, že na adresu obecny@zastupce.eu nebyl vydán žádný kvalifikovaný certifikát, který by opravňoval tohoto zmocněnce používat zaručený elektronický podpis. Z toho plyne logický závěr o tom, že i kdyby se podařilo doručit elektronicky písemnost správním orgánem na tuto adresu, tak by její přijetí nemohl P.K. potvrdit zaručeným elektronickým podpisem, jak požaduje správní řád v ust. § 37 odst. 5, přičemž k potvrzení přijetí doručované písemnosti bez elektronického podpisu jako úkonu účastníka řízení nemůže správní orgán vůbec přihlížet (pokud není doplněno dle ust. § 37 odst. 4 správního řádu do 5 dnů písemně či ústně do protokolu či opatřené el. podpisem – lze těžko předpokládat, že by obstrukčně jednající P.K. takto podání obsahující toto potvrzení doplnil dle zákonem stanovených požadavků, když ani nedisponoval el. podpisem k této el. adrese), k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 23.9.2009, č.j. 9 As 90/2008-70.

V tom případě **nemohl P.K. ani písemnosti zasílané mu datovými zprávami, resp. jejich převzetí, potvrzovat ve smyslu ust. § 19 odst. 8 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád**, v platném znění (dále jen „*správní řád*“) svým uznávaným elektronickým podpisem, takže se nejednalo o platnou el. adresu, na kterou se **správní orgán nebyl ani povinen se pokusit doručovat a byl oprávněn doručovat písemnosti tak, jako by tento zmocněnec jako adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu)**. Lze jistě hypoteticky konstatovat, že P.K. by mohl potvrdit přijetí el. zprávy z jiné e-mailové adresy, se zaručeným el. podpisem. Zástupce žalobce v žalobě však **soudu neuvedl, (dokonce to ani netvrdil!), že by tak činil v zájmu urychlení přestupkového řízení, kdy by bylo možné takový postup případně doložit a prokázat. Pokud však ani ze spisu nevyplývá žádná skutečnost svědčící o tom, že by takový postup (sdělení správnímu orgánu více el. adres, jedné dokonce s diakritickým znaménkem) zvolil zmocněnec žalobce za účelem urychlení řízení, tak správnímu orgánu automaticky nevznikla povinnost doručovat mu na jeho el. adresu a ani mu nevznikla povinnost mu sdělovat, že mu na el. adresu elektronicky písemnosti zasílat nebude. Takový postup může zvolit**

správní orgán jen v případě, že by došlo k urychlení řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu). Pokud by takový závěr neobstál, tak je třeba připomenout, že zvolený postup P.K. nebyl náhodný, ale sloužil nikoliv k urychlení řízení, ale k jeho zpomalení, což již je jednáním *in fraudem legis*, kdy je účelově s obstrukčními cíli využívaná právní úprava a takové jednání právní ochrany nepožívá. O tom, že tuto „*el. adresu*“ sdělil zmocněnec K. správnímu orgánu zcela účelově, s obstrukčním úmyslem, spočívajícím ve znemožnění přijímání datových zpráv odesílaných mu správnímu orgánem, tedy i uvedeného potvrzení dle § 19 odst. 8 správního řádu, nemá krajský soud vzhledem k výše a k níže uvedeným skutečnostem popisujících zkušenosti s takovým jednáním této osoby nejen ze strany správních orgánů a soudů, tedy i podepsaného krajského soudu, ale i NSS (viz argumentace dále), žádných pochyb. Proč by ostatně P.K. sděloval správnímu orgánu takovou adresu, ke které uvedený certifikát neměl, určitě ne proto, aby tím přispěl k urychlení řízení - srov. § 19 odst. 3 správního řádu (pokud ano, tak by to muselo vyplývat z konkrétních okolností, navíc ani sám žalobce takové v žalobě neuvedl a nejsou patrné ani ze správního spisu). Vzhledem k jeho zkušenostem, kdy nezastupoval v těchto věcech poprvé, přičemž bohatě využíval účelových a obstrukčních postupů (viz dále), má soud účel jeho jednání za zcela jasný, tj. znemožnit přijímání datových zpráv a později namítat nedostatky v doručování ze strany správního orgánu a domáhat se prostřednictvím žaloby nikoliv náhodou podané advokátem Mgr. Topolem zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

Navíc podle nejnovější judikatury NSS povinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu sdělenou účastníkem dle § 19 odst. 3 správního řádu z roku 2004 není absolutní a „*jestliže písemnost nelze z objektivních technických důvodů, které zjevně nejsou dočasného či nahodilého charakteru, vůbec odeslat (zde emailová adresa zástupce účastníka v přestupkovém řízení obsahující diakritická znaménka), je možné doručit písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8, 9 správního řádu)*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, čj. 8 As 55/2015-26). I v dané věci obsahoval el. adresa zmocněnce žalobce diakritická znaménka. Zároveň nelze vyslovit ani podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemností ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná. I samotná volba této el. adresy s diakritickým znaménkem dle názoru krajského soudu totiž nebyla náhodná. Jistě, i takovou adresu si lze zvolit, ale proč potom k ní neměl P.K. vydán kvalifikovaný certifikát (jak bylo uvedeným dokazováním zjištěno) a proč by zaslání potvrzení o doručení datové zprávy učinil z jiné el. adresy, za účelem urychlení řízení? Nikoliv, naopak, on moc dobře ví, že na el. adresu s diakritickým znaménkem se správním orgánům nedaří doručovat (viz cit. rozsudek NSS).

V neposlední řadě je nutné poukázat na skutečnost, že na takové doručování nemá účastník správního řízení podle platné právní úpravy žádný zákonný nárok, a lze takto doručovat elektronickou cestou zejména pouze v případě, jestliže to může přispět k urychlení řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu). Pokud tedy v dané věci bylo zcela zřejmé, že zmíněnému účelově a obstrukčně jednajícímu zmocněnci žalobce P.K. nelze doručovat tak, že by to přispělo k urychlení řízení, ba právě by takový způsob doručování přispěl naopak ke zpomalení řízení, tak správní orgán byl oprávněn doručovat P.K. tak, jako

by o doručování na zmíněnou elektronickou adresu nepožádal, aniž by byl povinen tuto skutečnost P.K. sdělovat (jednání in fraudem legis nepožívá právní ochrany, viz dále). A o tom, že P.K. jedná jako obecný zmocněnec při zastupování řidičů v přestupkových řízeních a provozovatelů vozidel v řízeních o takovém správním deliktu účelově a obstrukčně, přičemž tato skutečnost je dostatečně známá i správním orgánům, nemá soud žádných pochybností. Ostatně to vyplývá i z judikatury NSS (srov. rozsudek NSS z 15.9.2015, č.j. 8 As 57/2015-46 a zejména rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46 vydaný v obdobné věci). Kdyby to nestačilo k posouzení jeho jednání, uvádí soud dále:

Jak je známo krajskému soudu z vlastní rozhodovací činnosti, **P.K. udává, např. správním orgánům, adresy pro doručování vedené v centrální evidenci obyvatel tak, že není možné na tyto adresy doručovat**, např. Santa Cruz de Tenerife či v Panamě (např. ve věci vedené podepsaným soudem pod sp. zn. 52A 65/2014), přičemž zároveň je krajskému soudu z již dlouhé řady jiných věcí (např. sp. zn. 52A 60/2014, 52A 30/2014, 52A 32/2014, 52A 80/2014) známo, že v záhlaví tohoto rozsudku uvedený advokát Mgr. Topol, zastupuje nikoliv náhodou v obdobných věcech, kdy jmenovaný P.K. patří k účelově jednajícím zmocněncům žalobců v přestupkových věcech (ostatně s tím se již setkal i NSS, který v rozsudku ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uvedl, že „není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií účelového charakteru sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát“). Skutečnost, že P.K. jako údajný řidič, má uvedenou v Centrální evidenci obyvatel jako **doručovací adresu již výše zmíněnou na Tenerife**, čímž se snaží zmařit doručování písemností správních orgánů, je rovněž známa i NSS a krajský soud tuto skutečnost vyhodnotil v rozsudku ze dne 31.3.2015, sp. zn. 51A 3/2014 takto: „*Měl-li proto zmocněnec P.K. v době doručování rozhodnutí v informačním systému evidence obyvatel Ministerstva vnitra uvedenou jako doručnou adresu Santa Cruz de Tenerife, tak jej již jen z tohoto důvodu nemohlo rozumně napadnout, že by mu tam měla být doručována orgány veřejné správy českého státu úřední korespondence, u níž se předpokládá „právní moc“. Něco takového vylučuje samotná povaha věci, a pokud se tak někdy někde stalo, tak se to snad již nebude opakovat pro naprostou kontraproduktivnost ve směru k vedenému správní řízení. Smyslem zmíněného postupu, zakotvujícího možnost (nikoliv povinnost) správního orgánu doručovat písemnosti na adresu sdělenou účastníkem řízení, je zájem na urychlení řízení. Je proto naprosto logické, že v tom případě by bylo doručování písemností do ciziny, o Kanárských ostrovech či Panamě, v nichž si zmocněnec P.K. označil v evidenci obyvatel své doručné adresy, v rozporu se zájmem na urychlení řízení“ Jde naopak evidentně o součást procesní obstrukční účelové strategie, kterou zná v případě P.K. nejen nadepsaný krajský soud ze své úřední činnosti, ale je známa již i Nejvyššímu správnímu soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61 nebo ze dne 26.1.2015, č.j. 8 As 109/2014-70).*

V případě P.K. a jeho bratra J.K. je jejich obstrukční, účelová a zdržovací taktika obvyklá a známá nejen podepsanému soudu, ale jak soud již uvedl, dokonce i Nejvyššímu správnímu soudu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61). Pro P.K. a jeho bratra J.K. je typické, že patří k řadě účelově jednajících zmocněnců žalobců (K.S., M.V., M.J. atd.), kdy není náhodou, že žaloby podává vždy v záhlaví tohoto rozsudku uvedený advokát Mgr. Topol. Například ve věci řešené podepsaným soudem pod sp. zn. 52 A 87/2013 krajský soud v rozsudku ze dne 12.6.2014, č.j. 52 A 87/2013-39, dospěl k závěru o zneužití práva zmocněncem P.K., který sdělil jako doručovací adresu

v přestupkovém řízení správnímu orgánu v Santa Cruz de Tenerife (když adresu na Tenerife a ještě v Panamě si nechal zapsat jako doručovací adresu v Centrální evidenci obyvatel, aby pak mohl tyto adresy účelově s obstrukčními cíli využívat ve správních řízeních), přičemž kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku zamítl NSS rozsudkem ze dne 26.1.2015, č.j. 8 As 109/2014-70. Navíc nelze nechat bez povšimnutí skutečnost, že P.K. používá různé e-mailové adresy zcela účelově, s obstrukčními cíli. Nejprve se jedná o takovou adresu, pro kterou má vydán „důvěryhodnou certifikační autoritou“ kvalifikovaný certifikát, jak je tvrzeno v žalobě (PostSignum), tj. „X“, takže může potvrzovat přijetí datových zpráv zaručeným el. podpisem zasílaných mu na tuto adresu, avšak **poté** požaduje zaslání písemností správního orgánu elektronicky na el. adresu, pro kterou však dle poznatků krajského soudu nejen z výše uvedeného dokazování v dané věci, ale i z vlastní předchozí rozhodovací činnosti (věc sp. zn. 52 A 115/2014) **takový certifikát vydán nemá (jedná se o el. adresu: obecný@zástupce.eu)**, takže nemůže ani potvrzovat tyto zprávy zaručeným el. podpisem (viz výše uvedená vyjádření certifikačních autorit). Stejně tak P.K. jednal in fraudem legis v řadě dalších obdobných věcí známých **podepsanému soudu z jeho rozhodovací činnosti** (např. věc řešená pod sp. zn. 61 A 24/2014, kdy též sdělil správním orgánům uvedenou doručovací adresu), anebo např. v jiné věci řešené podepsaným soudem pod sp. zn. 52 A 73/2014 předkládá až s žalobou jím podepsané „Čestné prohlášení“, v němž účelově tvrdí, že v rámci „experimentu“ prováděného jím a jeho bratrem v rámci činnosti subjektu Nechcípokutu o.s. prováděli **kontrolu činnosti policie a přelepili proto dopravní značky stanovujícími nejvyšší povolenou rychlost v místě měření rychlosti vozidla žalobce v této věci páskou**. Účelové jednání jeho bratra J.K. jako zmocněnce žalobců v obdobných věcech takto **hodnotil již i NSS** (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61).

Jistě **není ani náhodou** to, že uvedení zmocněnci včetně samotného P.K. zastupují **opakovaně v přestupkových řízeních, přičemž ten vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám** (FLEET Control., s.r.o. nabízející toto pojištění na stránkách www.nehcipokutu.cz, kdy J.K. je jejím jednatelem a P.K. „ředitelem“). Ostatně i tato společnost sama zastupuje v přestupkových řízeních jako zmocněnec, kdy používá různých postupů **in fraudem legis**, a to u správních orgánů v celé ČR, když např. **odesílá odvolání proti rozhodnutí o přestupku z Libanonu**, jak judikoval i Krajský soud v Ostravě ve věci jím řešené pod sp. zn. 18 A 14/2014, v rozsudku ze dne 5.2.2015). V případě popisu obstrukčního jednání P.K. dále soud odkazuje na již výše uvedené skutečnosti.

Krajský soud nemá pochyb o tom, že se udáním zmíněné adresy pro doručování P.K. jednalo **z jeho strany a účelové a obstrukční jednání s cílem zmařit účel řízení správního deliktu, tj. potrestání provozovatele zmíněného vozidla, tj. žalobce, a to tím, že se snažil zamezit účinnému doručování písemností správního orgánu s tím, že následně v žalobě bude tvrdit nezákonnost a vady předmětného řízení o správním deliktu, což se i stalo**. Takové jednání není jednáním po právu, když **zneužívání práva nepožívá právní ochrany**, což je obecnou právní zásadou, vlastní celému právnímu řádu z jeho povahy (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 17.4.2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/2012, navíc je od 1.1.2014 výslovně zakotvena i v § 8 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Proto krajský soud považuje za **zákonný postup správního orgánu, který doručoval písemnosti tomuto zmocněnci prostřednictvím držitele poštovní licence, např. poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí bylo takto doručeno zmocněnci žalobce dne 8.8.2014 (čl. 38 – 40**

správního spisu), protože bylo zcela zjevné a jasné, že doručování na jím požadovanou el. adresu by k urychlení řízení nepřispělo, ba právě naopak (vzhledem k osobě P.K. známého svým účelovým a obstrukčním jednáním nejen správním orgánům, ale i soudům), přičemž není pravdou, jak namítl žalobce v žalobě, že mu nebylo doručeno ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, to doručeno bylo, ostatně jinak by ani nepodával proti odvolání (rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 13.10.2014 a zároveň i žalobci, a to dne 13.10.2014).

Účastník řízení nese **zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, čj. 8 Afs 55/2008 – 70, nebo usnesení ze dne 9. 8. 2012, čj. 9 As 100/2012 – 29).** E-mailová komunikace je přitom charakteristická neprůkazností a nedostatkem garance dojití zaslaných zpráv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 7. 2015, čj. 9 As 261/2014 – 44). Účastník řízení, který požádal o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu, proto **musí počítat s rizikem nedojití datových zpráv a musí být připraven přijímat případně i písemnosti doručované poštou ve smyslu § 19 odst. 8 a 9 správního řádu.** Účelem možnosti požádat o doručování na elektronickou adresu je přitom urychlení řízení, nikoliv umožnění procesních strategií vytvářejících prostor pro následné uplatňování námitek procesních pochybení. *„Volba zástupce je, stejně jako volba způsobu komunikace se správním orgánem (viz výše), odpovědností účastníka řízení; pokud si zvolí zmocněnce, jehož strategií je procesní pasivita a vyhýbání se doručování, nese s takovou strategií spojená rizika.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 15.9.2015, č.j. 8 As 57/2015-46).

Tvrzení žalobce o tom, že uvedené usnesení jako e-mail nebylo zmocněnci žalobce doručeno, považuje soud za nevěrohodné, když jeho zmínka o „technické vadě“, „vině odesílatele“, „vině příjemce“ je jen spekulativní, svědčící je o obstrukčních a účelových snahách tohoto zmocněnce zpochybnit zákonnost doručování správními orgány.

A jak vyhodnotil NSS tuto obstrukční strategii zmocněnců žalobců, zastupovaných „nikoliv náhodou“ advokátem Mgr. Topolem v rozsudku ze dne 31.7.2015, č.j. 8 As 180/2014-45, týkající se problematiky plné moci předložené ve správním řízení jedním z uvedených nechvalně „známých“ zmocněnců, Markétou Veselou, „Účelové jednání, jež nemá „jiné objektivní vysvětlení než obstrukci či nevhodné procesní taktizování“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2007, čj. 2 Afs 52/2007 – 50) přitom nepožívá soudní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.8.2005, čj. 2 Afs 202/2014-43).“

Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že „ust. § 19 odst. 8 správního řádu se však váže toliko na „písemnosti uvedené v odst. 4“, tj. na písemnosti doručované do vlastních rukou“. O doručování písemností uvedených v odst. 4 se zmiňuje ust. § 19 odst. 8 v první větě, která se netýká doručování na el. adresu. V ust. § 19 odst. 8, věta druhá, je přímo uvedeno, že: „V případě doručování na el. adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným el. podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jakoby adresát o doručení na el. adresu nepožádal“. V dané věci je nesporné, že převzetí uvedené

písemnosti – zmíněného usnesení zmocněnec žalobce nepotvrdil uvedeným způsobem, proto správní orgán I. stupně doručoval další písemnosti na doručovací adresu zmocněnce vedenou v Centrální evidenci obyvatel. Podle názoru krajského soudu byl zmíněný postup zcela v souladu se zákonem a následné doručení rozhodnutí o přestupku fikcí bylo právně účinné. Na výše uvedených závěrech nemohlo nic změnit ani to, že žalobce v příloze žaloby doložil kopie „PrintScreeny“ písemností, kdy údajně zmocněnec v jiných řízeních potvrzoval doručení těchto písemností a ani by na těchto závěrech nemohl nic změnit žalobcem navrhovaný důkaz „slyšet zástupce všech správních orgánů, jímž měl dle přiložených „PrintScreenů“, žalobce přijetí písemností potvrdit, za účelem zjištění, zda takto skutečně bylo učiněno“. Uvedené podklady se týkají zcela jiných řízení, netýkají se řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno. Navíc z nich nevyplývá, že by zprávy odeslané správním orgánem na uvedenou el. adresu byly potvrzeny zaručeným el. podpisem, ony takto ani být potvrzeny nemohly, když P.K. k uvedené el. adrese el. podpisem vůbec ani nedisponoval (vyjádření certifikačních autorit, viz výše). Pouhé tvrzení zástupce žalobce, že v přestupkových věcech zmocněnec žalobce někdy doručení písemností potvrdil, nic nemůže změnit na tom, že v projednávané věci doručení zmíněného usnesení nepotvrdil, a že tak správní orgán I. stupně mohl oprávněně dospět k závěru, že doručování na el. adresu tohoto zmocněnce v dané věci nemůže přispět k urychlení řízení, přičemž tento závěr nebyl povinen zmocněnci žalobce sdělovat či vydávat o tom nějaké rozhodnutí. To by pak správní orgán musel ještě před tím, než by k takovému závěru dospěl, pověřit na všech správních orgánech v České republice, zda uvedený zmocněnec potvrzuje či nepotvrzuje převzetí písemností a řídit se tak způsobem reakce tohoto zmocněnce v jiných řízeních, což soud považuje za absurdní a hodnotí takové tvrzení a návrhy na provedení důkazů vzhledem k výše popsané účelové a obstrukční procesní strategii jmenovaného zmocněnce a potažmo i právního zástupce žalobce jen jako účelové. V dané věci tak rozhodnutí o přestupku mohlo být považováno za doručené uplynutím 10 denní lhůty pro doručení fikcí a bylo možné na něj hledět jako na oznámené.

I kdyby však bylo možné dát žalobci v jeho věcné argumentaci zapravdu (což soud rozhodně tímto nečiní), tak i v případě případné korekce názoru krajského soudu v případném řízení o kasační stížnosti je třeba přihlédnout k tomu, jak soud již výše uvedl, že „**Účelové jednání, jež nemá „jiné objektivní vysvětlení než obstrukci či nevhodné procesní taktizování“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2007, čj. 2 Afs 52/2007 – 50) přitom nepoživá soudní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.8.2005, čj. 2 Afs 202/2014-43).**“ Takový závěr je plně v souladu s obdobným případem, kdy NSS korigoval názor krajského soudu, když přisvědčil důvodnosti jedné z námitek advokáta Mgr. Topola, ale pak konstatoval, že „**tato námitka stejně neobstála**“ právě z důvodu obstrukčnosti jednání zmocněnce žalobce v přestupkovém řízení (srov. již výše cit. rozsudek NSS ze dne 31.7.2015, č.j. 8 As 180/2014-45).

Protože žaloba nabyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25. listopadu 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová